Církev československá husitská Kladno

NAHORU

Velikonoční speciál 2020

Velký pátek

Milí sourozenci v Kristu,

Velký pátek. Velký – tak je i slovem označeno, že je to den významný pro všechny lidi. My jsme to přijali, ten význam i důsledky pro nás. A naštěstí už víme, co následovalo. Každý rok se v ten den scházíme a čteme pašije, na letošek jsou připraveny z Janova evangelia. Připadají mi důležitá ta tichá setkání v kostele, bez hudby, zpěvu, se čtením o těch těžkých chvílích, s připomenutím Ježíšovy bolesti, ponížení i hořkosti jeho opuštěnosti. Vždycky si představuju, jak se asi cítili lidé, kteří očekávali od Ježíše, že se ujme vlády, nastaví nějaké příznivější podmínky pro život... Zklamání? Proto jich tolik volalo: *Ukřižovat*? Nebo se jim, stejně jako někdy mně, zdálo zatěžko dostát některým Ježíšovým nárokům, přijmout některá jeho slova? (I z úst těch, kteří chtěli být jeho učedníky, slyšíme: *To je hrozná řeč! Kdo to může poslouchat?*) Po této „hrozné“ řeči (Jan, 16. kapitola) jich s Ježíšem zůstane už jen dvanáct, a Petr za všechny vyznává: *A my jsme uvěřili a poznali, že ty jsi ten Svatý Boží* (tamtéž). Uvěřili, poznali, a takhle to dopadlo: potupná, bolestná smrt učitele, nejistota z toho, co přijde, krize víry, strach z pronásledování, zahanbení z vlastní slabosti. Tohle taky známe, ne vždycky se osvědčíme, a to nemusíme být ani vystaveni takovým tlakům. Stačí, když je něco jinak, než si představujeme, když máme pocit ohrožení. A Ježíš? Pro mě je třeba daleko bolestnější unést těžkosti, které mi způsobí jiný člověk záměrně, než ty, které se prostě v životě dějí bez zlého úmyslu. Už jen špatné slovo bolí, natož pak výsměch, pokořování, o tělesné bolesti nemluvě. Nastala tma a chrámová opona se trhá. Představuji si, že Ježíš zažívá to, co nikdo z nás nezná, protože se to v životě neděje: OPUŠTĚNOST BOHEM. Pro hřích. Pro náš.

Každé svědectví o Bohu, jak si občas s veselostí říkáme, je o hříchu a o milosti, v žádném by neměla ta zvěst o milosti chybět. Ale jestli chvíli posečkat v té tmě, než slovo milosti zazní, tak dnes, na Velký pátek. V těch hodinách, kdy Ježíš byl ztotožněn s hříchem, aby nám zpřístupnil cestu ke spáse.

Určitě jsou okamžiky v životě, kdy se můžeme cítit sami, kdy je nám velmi zle. Teď na to myslím často v souvislosti se zákazem návštěv v nemocnicích, s izolací nemocných nakažlivým virem. Tam, kde by blízcí rádi drželi za ruku toho, kterého třeba už neuvidí, a kde ten nemocný leží bez možnosti vidět své blízké, může být situace opravdu smutná. Přichází mi na mysl taky holokaust a jeho ďábelská zrůdnost, se spoustou tragických příběhů, schovaných za číslem 6 000 000. Přesto mějme na paměti, že NIKDY nejsme zcela odloučeni od Boha: *A hle, já jsem s vámi po všecky dny až do skonání tohoto věku* (Mt 28, 20b). Domnívám se, že stav naprosté opuštěnosti Bohem prostě neznáme my ani nikdo jiný na světě – je čas milosti.

Modlím se za to, aby vždycky, když nám bude ouvej, jsme o to silněji vnímali Boží přítomnost. Aby Bůh v Pánu Ježíši stál blízko nás, abychom nahmatali jeho ruku a slyšeli zřetelně jeho hlas.

Milí bratři, milé sestry, přeji vám požehnané Velikonoce s Boží přítomností a vědomím, že jsme spojeni Božím duchem a Boží království je mezi námi. I když nejsme fyzicky spolu.

S požehnáním

Pavla Vlková